

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. — 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Piere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neel's avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vakantie. — 345. De vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldegheem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. — Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De jonge Kolonist. — 358. De herder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 364. De Durver in de Prairie. — 365. De jonge Hovenier. — 366. De sluwe Goochelaar. — 367. De valsche Boudewijn. — 368. De zonderlinge Bezoeker. — 369. De schrik van het Dorp. — 370. De Plaaggeest. — 371. Bij de Eskimo's. — 372. Ewyn, de lijfeigene. — 373. De eenzame hoeve. — 374. Het Schot in den Avond. — 375. De Stiefmoeder. — 376. Gescheiden Vrienden. — 377. Het Avontuur der Kerstzangers. — 378. Hoogmoed gebroken. — 379. De Cirkusjongen. — 380. Uit het Cirkus. — 381. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Baasrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 392.

A. HANS.

Een Harde Les

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

A. W. HANS

EEN HARDE LES

I.

Pieter Janssens, een zeventienjarige jongen, kwam uit de school. Hij woonde in een dorpje op ongeveer 15 Kilometer van Leuven, maar ging in deze stad ter school.

— Zoo, Pieter, zijt ge daar?

Een reeds oudere jongen, die wat opzichtig gekleed was, kwam bij hem.

— Ha, Jules! groette Pieter Janssens.

— Nu gaat ge eens mee naar de herberg op de markt, nietwaar? Het is er zoo plezierig, al onze kamaraden zijn daar, hernam Jules.

— Ik zou wel willen, maar mijn vader heeft het niet gaarne dat ik in herbergen ga.

Nu schoot Jules in een lach.

— Luistert gij nog altijd naar uw ouders? spotte hij. Zijt gij nog zoo'n klein kind? Als ge twintig jaar zijt, zult ge zeker ook nog alles wat

ge doet, thuis vertellen! Dat ge zoo een bangerik waart, wist ik niet. Wat zouden de andere jongens lachen, moest ik het hun zeggen! Wees niet flauw en kom mee, een beetje plezier moogt ge toch ook wel hebben.

Nog even scheen Pieter te twifelen, maar als een bangerik zou hij zich niet willen aanstellen.

— Goed dan. Ik zal thuis wel zeggen, dat we nog een extra les hadden, besloot hij.

— Wel ja, Pieter! Maar waarom sluit ge u niet aan bij onze club? Ik heb u het al meer gevraagd! Twee maal per week gezellig samen zijn. Het gaat er dan prettig toe, beweerde Jules.

— Dat kan ik niet, ze zouden het thuis niet willen, en ik kan zoo laat niet meer naar mijn dorp terug ook. Anders gaarne genoeg!

— Ik weet er al wat op, zei Jules. Vraag aan uw vader of ge naar de avondles van wetenschappen moogt gaan. Zeg, dat ge daar zwak in zijt. Eenige keeren gaat ge, maar dan komt ge in de club. Ge kunt bij mij komen slapen.

Pieter schrok van dit voorstel. Dat was zijn ouders op gemeene manier bedriegen. Maar waarom moest hij nu ook altijd op tijd thuis zijn?

— Wel, daar zal ik nog eens over nadenken, beloofde hij.

— Wel ja, hang niet altijd aan uw moeders rok. Leve de vroolijkheid! zeg ik altijd.

Weldra kwamen ze aan een groote herberg. Ze werden verwelkomd door een groepje jongens.

— Zijt gij ook eens mee gekomen? vroeg een magere knaap aan Janssens.

— Ja, Andries, antwoordde Pieter.

Een beetje bedeesd zette hij zich aan de tafel.

— Vrienden, sprak Jules, ik heb daar zoo juist aan Pieter gevraagd of hij in onze club wou komen, en hij voelt er wel lust toe.

— Bravo! riepen de anderen.

— Nu gaan we nog eens drinken op heil en voorspoed van onze club, hernam Jules.

Pieter voelde zich eerst wat vreemd, maar weldra deed hij flink mee.

Het was toch wel prettig, als men zoo eens bij elkander kwam.

— Waarom moet mijn vader mij zoo kort houden? vroeg hij zich af.

De andere jongens drongen ook aan, dat hij in de club zou komen. Pieter durfde niet te zeggen dat hij niet zou mogen, en stemde toe.

Met de laatste tram reed hij naar huis.

Jules was een oude schoolkamaraad van het dorp, en werkte nu op een kantoor te Leuven.

Hij was geen goede vriend voor Pieter.

Mijnheer Janssens, een koopman, zat ongerust voor zijn lessenaar.

— Waar blijft Pieter nu weer! bromde hij. Hij heeft zeker de tram gemist.

— Hij zal misschien nog langer les gehad hebben, zei moeder.

— Hij zal om acht uur wel thuis komen, meende Marie, de achttienjarige dochter.

Het duurde niet lang of er werd gebeld. Het was Pieter. Vlug ging hij in de werkkamer van vader.

— Ik ben wat laat, zei hij. Maar we hebben nog les gehad. Ik kon onmogelijk vroeger komen.

— Als het dat is, ben ik tevreden, zei vader.

— Nu zou ik eens wat moeten vragen, hernam Pieter met een kloppend hart.

— Zoo, en wat dan?

— De meester op school heeft me aangeraden 's avonds de lessen van wetenschappen te volgen, omdat ik daar nog wat zwak in ben, loog de zoon.

— Ja, jongen, dat is allemaal goed en wel, maar er is geen tram meer na half acht.

— Jules Verhees, die ook die lessen volgt, heeft mij aangeboden bij hem te komen

slapen. Ik kan in de stad avondmalen en ontbijten. Het is toch ook maar twee keer per week.

— Wat denkt gij daarvan, moeder? vroeg vader.

— O, als dat een ernstige jongen is en Pieter die lessen noodig heeft, waarom zouden wij het dan niet toestaan? Onze zoon mag niet achter blijven.

— Dat is waar. En ik durf mijn zoon ook vertrouwen, dat hij zijn tijd goed zal gebruiken.

Nu schaamde Pieter zich geweldig. Hij handelde toch gelijk de grootste bedrieger. Wat zou vader kwaad en bedroefd zijn, als hij de waarheid eens moest weten!

— Laat u dus maar inschrijven, zei vader. Hoeveel kost het?

— Twintig frank per maand, stamelde Pieter. Om clublid te worden, moest hij ook geld hebben.

— Het geld is geen bezwaar, hernam vader. Het doet me plezier, jongen, dat ge veel voor uw studie over hebt.

Hij vroeg dan eenige inlichtingen over den vriend, bij wien zijn zoon zou logeeren.

Wat later ging Pieter naar bed. Daar dacht hij nog eens na over hetgeen hij gedaan had. Zijn geweten beschuldigde hem, maar hij wilde die stem verdooven.

— Vader en moeder moeten me ook maar wat

vrijer laten, zei hij bij zich zelf. Ik ben toch geen klein kind meer.

Maar deze uitvlucht verdreef toch zijn ongerustheid niet.

III.

Een paar weken waren verlopen.

Pieter had zich op de avondschool laten inschrijven, en was tot hiertoe regelmatig daar geweest. Dat begon hem echter te vervelen, en vandaag zou hij naar de club gaan. Hij wachtte nu bij het stadhuis naar zijn vriend Jules.

— Ik mag toch ook wat plezier in mijn leven hebben, zei hij weer bij zich zelf.

Vader en moeder gunden hem genoegens. Op het dorp was ook een vereeniging. Maar Pieter vond die te min voor hem.

— Wel, Pieter, nu zult gij een ander leven hebben, zei Jules, die weldra opdaagde.

Pieter kende eigenlijk maar enkele jongens in die zoogenaamde club, en wist niet recht, wat het doel der maatschappij was.

Nieuwsgierig stapte hij met Jules mee. Hij voelde wel, dat hij misdeed, maar verdreef die gedachte.

— Wat kwaad steekt daar nu in? zei hij dan bij zich zelf.

Toen ze in de herberg kwamen, waren de

andere jongens er al. Deze verwelkomden het nieuwe lid.

Na een beetje gepraat en gelachen te hebben, werden de kaarten boven gehaald en begon men om geld te spelen.

Pieter deed weldra flink mee en dronk ook.

— Wat zijn moeder en vader toch flauwe mensen om altijd thuis te blijven, dacht hij. Op zoo'n dorp zijt ge als dood.

Het was laat toen Jules en hij huiswaarts gingen. Jules had geen vader meer en over zijn zwakke moeder speelde hij den baas.

IV.

Weer gingen eenige weken voorbij.

Regelmatig ging Pieter naar de club, en van de avondlessen was geen spraak meer.

Zekeren avond, toen het weer vergadering zou zijn, en Jules bij Pieter kwam, zei de eerste:

— Pieter, ik moet u eens wat zeggen. We hebben door het spel schulden gemaakt. Ook Andries en Karel. We moeten geld hebben. We willen binnen dringen bij een ouden rentenier, even buiten de stad. Hij woont daar alleen en is zeer rijk. We kunnen er een flink sommetje halen. Doet ge mee?

Pieter schrok. Wat hoorde hij nu? Meende Jules dat?

— Maar wat ge vraagt, is een echte diefstal, stamelde hij.

— Die vent stikt in 't geld, en kan er best wat van missen. We zijn allen geld verschuldigd aan Pol Make, en hij wil betaald worden. Anders doet hij ons veel last aan. We moeten het geld bij den rentenier halen!

— O, neen, daar doe ik niet aan mee, verzekerde Pieter.

— Durft ge weer niet? Zijt ge nog de oude bangerik? Liever zoudt ge ons zeker verraden?

— Neen, maar eisch niet, dat ik een dief word. Stelen is toch erg... en dan de gevolgen? Als de politie ons ontdekt...

— Als ge ons in de steek laat, vertel ik aan uw vader dat ge hem bedrogen hebt. Ge behoort bij ons en ge moet mee doen. We willen uit de moeilijkheden geraken.

Pieter stond te beven van schrik en ontzetting. In eens wist hij nu met welke kamaraden hij omging. Jules was een schelm...

En in de club zaten er nog van die deugnieten. Met zulke gasten had hij zich verbonden.

— O, Jules, ik wil veel voor u doen, maar dat niet! hernam hij. Word zelf ook geen dief.

Jules, die de angst van Pieter wel bemerkte, zei treiterend:

— Ge kent mijn voorwaarde. Als ge me in de steek laat, verneemt uw vader de waarheid, en

dan zal er ook wat leelijks op zitten voor u. Nu moet ge niets anders doen dan even op wacht staan. Ge krijgt een schoone som geld, we betalen Pol, en we kunnen weer plezier maken voor langen tijd. De politie zal ons niet snappen. Andries heeft al meer van die zaakjes opgeknapt. Wees nu eens flink en doe mee. Als ge het eenmaal gedaan hebt, lacht ge met uw vrees. Denk er over na! De zaak is bepaald op Vrijdagavond.

Pieter had in de club geen plezier meer.

— Ik ga toch niet mee, zoo nam hij zich voor.

V.

Pieter Janssens zat ongerust in de school. 't Was Vrijdag en vanavond zouden zijn vrienden den diefstal plegen.

— Had ik maar nooit naar Jules geluisterd! zei Pieter dikwijls bij zich zelf.

Hij had toegestemd mee te gaan. Zijn ouders mochten niets weten van de club.

Weldra klonk de bel van vier uur.

Buiten stond Jules al te wachten.

— Zoo, Pieter, zei hij lachend, vandaag zult ge een avontuur beleven.

— O, laten we het toch niet doen! smeekte Pieter.

— Zaag daarover niet meer. Om elf uur ver-

trekken we. Gij hebt toch eigenlijk niets te doen.

— Als alles maar goed afloopt.

— Pieter toch, wat zijt ge nog altijd bang. Ge moet tevreden zijn, dat ge met ons mede kunt doen, anders zoudt ge veel last krijgen. Kom, nu gaan we naar mijn huis.

Pieter dacht nog eens over de woorden van Jules na.

— 't Is maar voor één keer, zei hij, om zijn geweten te sussen.

Maar hij zag het beeld van zijn goede ouders. Weldra waren ze aan Jules' huis.

— Jules, gaat ge weer uit van avond? vroeg de moeder.

— Ja, en maak nu maar vlug wat eten klaar, ook voor mijn vriend.

— Ge blijft tegenwoordig nooit meer thuis. De chef van uw kantoor is ook al geweest en heeft gezegd, dat ge vandaag niet gekomen zijt. Als ge er morgen niet zijt, kunt ge wegblijven, zei hij.

— Wat kan me dien vent schelen! Dat hij ophepelt met zijn kantoor, riep Jules woedend uit.

— En van wat zullen we dan leven?

— Dat zult ge dan wel zien. Zwijs nu en maak wat eten klaar! snauwde de slechte zoon.

Zuchtend stond de moeder op. Wat kon ze er aan doen. Jules was nu eenmaal de baas in huis.

Pieter voelde nog meer, dat hij een nietwaard tot kamaraad had.

De jongens spraken nu niet over den diefstal. Weldra hadden ze gegeten en trokken af. De afspraak was om 8 uur in een herberg. En 't was nu nog maar zes. Jules wilde Pieter echter niet los laten, bang dat deze zich nog terug trekken zou.

— We gaan wat kaarten, stelde hij voor.

— Ja, dat is goed.

Pieter voelde wel dat hij misdeed, maar verdreef zijn betere opwellingen.

De andere jongens kwamen ook. Ze zaten niet in de gewone herberg van de club. Sommige leden mochten niets van het plan weten.

Al kaartende ging de avond vlug om. Om negen uur, zei Andries, die het hoofd van het groepje was, dat het tijd werd.

Ze waren dus met vieren.

— Het is ongeveer één uur gaans van hier, sprak Andries buiten. We zullen nu vertrekken, dan kunnen we de omgeving wat bespieden. Straks zal ik zeggen hoe we te werk moeten gaan.

Zonder dat er veel gesproken werd, gingen de jongens een donkeren steenweg op, die naar het huis van den rentenier leidde. Pieter voelde zich ellendig.

Na een half uur zei Andries:

— Luistert nu eens hoe we zullen werken. Karel zal in den hof sluipen en aan de vensters voelen of ze niet open kunnen geschoven worden, anders snijden wij ze door. Jules en ik dringen binnen. We maken ons gezicht zwart. Karel houdt de wacht aan het venster in den hof. Als Jules en ik binnen het huis zijn, bedreigen we den ouden man, die toch alleen is, en we dwingen hem te zeggen waar zijn geld ligt. En gij, Pieter, houdt op straat de wacht. Bij het minste onraad fluit ge. Dus, alles begrepen. We zullen een flinken slag doen. We moeten nu nog een eind verder. Niemand spreekt!

Pieter had geweldig veel spijt, dat hij mee gegaan was. Soms bonsde zijn hart. Hij was met dieven op gang... Zijn ouders dachten, dat hij rustig te bed lag.

O, durfde hij maar vluchten!

Het duurde niet lang meer, voor ze aan het huis kwamen.

— Opgepast nu, zei Andries. We zijn nog wel te vroeg, maar we zullen de omgeving wat bespieden.

Zachtjes slopen ze dan naar het huis, dat omgeven was door een tuin. Alles was er rustig. Maar een licht blonk door het venster.

— Hij is nog niet gaan slapen, fluisterde Andries.

Na korten tijd echter ging het licht uit, en nu

werd een ander venster verlicht dat ook spoedig duister werd.

— Nog een half uur en we dringen binnen, besliste Andries.

Pieter stond te rillen van angst.

— Moesten mijn ouders het eens weten, zei hij steeds in zich zelf.

't Leek wel, of hij koorts had.

— Vlucht nog! drong een inwendige stem aan.

Hij durfde niet.

Het half uur duurde wel een eeuwigheid. Eindelijk zei Jules dat het tijd was.

— Ja, we beginnen, besloot Andries.

Karel ging aan de vensters voelen. Het angstzweet brak bij hem ook uit.

Eén voor één tastte hij aan de ramen. Maar alles was goed vast.

Toen hij zoo aan 't prutsen was, viel er plots een voorwerp op den grond. Het was een bloempot, die aan den buitenkant stond en welken hij in het donker niet bemerkte had.

— Stommeling, zei Andries, die achter hem stond op gedempten toon. Ge zult ons verraden...

De rentenier scheen echter niets gehoord te hebben, want alles bleef rustig.

— Doe voort, maar wat voorzichtig, fluisterde Jules, die ook al in den hof stond.

— De ramen zijn allen goed vast, en we moeten een ruit uitsnijden, zei Karel.

— Ik ga weg, sprak eensklaps Pieter over de haag. Ik wil niet mee doen. Ik ben geen dief.

Woedend liep Andries naar hem toe. Hij kon hem nog grijpen.

— Ha, ge wilt ons verraden! siste hij.

— Neen... neen... maar laat me weg gaan. Ge zijt met drieën mans genoeg. Ik neem toch niets van het geld aan! kreunde Pieter.

— Ge zult hier blijven... Mee in den hof! Ha, ik zou u kunnen dood slaan! hernam Andries.

Pieter zag zijn oogen flikkeren en werd nog banger.

— O, doe me niets! Ik zal zwijgen! Laat me gaan! smeekte Pieter.

— Mee in den hof... Ge behoort bij ons en ge doet mee...

Andries gaf hem een duw in den rug.

Maar Pieter spande zich in en rukte zich los. Snel sloeg hij op de vlucht.

— Is hij weg? vroeg Jules, die ook nader getreden was.

— Ja... Waarom bracht ge zoo'n lafbek in de club... Een ventje van niets... We doen toch voort... De oude kerel heeft niets gehoord.

Ze keerden in den hof terug en luisterden. Alles bleef stil.

— De ruit moet er uit, flusterde Karel.

— Dan wordt het veel moeilijker. Maar als het niet anders kan, moet het natuurlijk, antwoordde Andries.

De schelm, die goed voorzien was van inbrekersgerief, haalde het noodige te voorschijn.

— Laat mij nu maar doen, zei hij tot Karel.

Toen hij wilde beginnen, klonk plots een schot uit het huis.

— We zijn ontdekt!... Vlucht! riep Andries. Zorgt, dat ge niet getroffen wordt!

Weer werd er gevuerd.

De jongens liepen angstig voort.

Eerst toen ze in de nabijheid van Leuven kwamen, hielden ze op met loopen.

— Zijn we er allen? vroeg Andries.

— Ja, uitgenomen Pieter, antwoordde Jules.

— We hebben veel te veel leven gemaakt, alles is verloren, bromde Andries. Het is de schuld van dien weggelooopen lafbek.

— Ik ging ook tegen mijn goesting mee. We mogen van geluk spreken, dat alles zoo afgelooopen is, zei Karel.

— Zwijg gij!

Teleurgesteld sprak Andries:

— Jules, ge moet Pieter Janssens de les lezen, dat hij zijn mond houdt. Zeg hem, dat, als alles uitkomt, we toch volhouden, dat hij vrijwillig mee ging en pas weg liep op het schieten.

De jongens scheidden van elkaar. Jules bleef

bij zijn huis staan. Hij dacht, dat Pieter daar zou komen. Waar moest die anders in den nacht heen.

Maar Pieter zou niet meer naar Jules gaan.

Bij zijn vlucht had hij een verkeerde richting ingeslagen. In zijn angst merkte hij het eerst niet. Hij kwam in een hem onbekend dorp. Het was er doodstil. De huizen stonden gesloten. Een hond blafte... Toen ging Pieter haastig door. Wat zou hij zeggen, als hij patroeljeerende gendarmen ontmoette!

Hij werd zoo vreeselijk moe. Daar zag hij een hooiberg. Hij kroop er in... Hier wilde hij rusten.

Zijn ouders en zijn zuster moesten het eens weten, dat hij hier lag als een vagebond... En wat kon er allemaal nog gebeuren? Als de diefstal uit kwam, zou hij misschien toch als medeplichtige aangehouden worden!

Het werd een ellendige nacht. Toen de morgen aanbrak, werd Pieter uit zijn gesluimer wakker. Waar was hij nu? Verschrikt stond hij op. De herinnering kwam boven...

— O, waar heb ik me zelf ingebracht! kreunde de jongen.

Hij verliet de plaats. Een wegwijzer duidde de richting van Leuven aan.

Langzaam wandelde Pieter heen. Hij sloeg de

hooideeltjes van zijn kleeren. Hij voelde zich loom en koud.

Nog vroeg kwam hij in de stad aan. In een herberg dronk hij koffie en at hij een paar boterhammen. Gelukkig vroeg de waardin hem niets.

Eindelijk kon Pieter zich naar school begeven. Hij schrok. Jules stond in de straat.

— Van waar komt gij? vroeg deze.

Pieter vertelde het.

— Door u is het mislukt, zei Jules, en hij deelde mee, hoe alles verlopen was.

— Wel, ik ben blij, dat het mislukte, hernam Pieter. En ik kom niet meer naar de club...

— Pas op, dat ge ons niet verraadt!

— O, dat zal ik niet doen... Thuis zeg ik, dat de lessen geëindigd zijn...

— En dan kunt ge weer als een klein kind met de tram van zes uur naar uw dorp terug keeren...

— Liever dan een dief te worden...

— Flauwe vent!

— Laat me nu maar gerust... Van zulk plezier wil ik niet meer weten.

Pieter vond het een akeligen schooldag...

's Avonds was hij weer thuis.

— Wel, Pieter, kunt ge nu merken dat ge vooruit gegaan zijt sedert ge lessen neemt? vroeg vader.

Pieter werd geweldig rood, maar stamelde:

— O ja, vader... Maar de leergang is nu geëindigd.

— Wel werk dan nog flink thuis en gebruik goed uw tijd.

Het was een tijd stil in de kamer, toen de heer Janssens plots uitriep:

— Wat ik nu lees! Vrouw luister eens:

« Gisteren nacht hebben dieven willen
» binnen dringen bij den heer Wouters, die
» in een villa buiten Leuven renteniert. De
» heer Wouters had echter onraad bemerkt
» en loste een paar schoten in de lucht. Dit
» was genoeg om de laffe indringers op de
» vlucht te jagen. Een streng onderzoek is
» ingesteld ».

Pieter schrok geweldig. Alles draaide rond hem. « Een streng onderzoek is ingesteld... » O, moest het eens uitkomen!

— Dat is schandelijk, zei vader. Wouters, een oude vriend van mij, is een edel en rechtvaar-

dig mensch. Hij doet zooveel goed aan de armen. Hij heeft over dag een knecht, maar die is des avonds in zijn eigen woning

— De dieven wisten zeker dat hij alleen thuis was, zei de dochter Marie.

— Dat zal wel, hernam vader. Het is te hopen dat men de schuldigen kan vangen en streng straffen. Wouters is van geen klein gerucht vervaard, dat merkt ge wel. Maar de streek moet veilig blijven.

Pieter kon het niet meer uithouden, en verliet de kamer.

— Als het uitkomt, weet ik niet wat ik moet doen, zei hij in zich zelf.

Na een kwartiertje ging hij terug in de kamer studeeren, maar zijn gedachten waren niet bij zijn werk.

Den volgenden dag moest mijnheer Janssens op reis voor zaken.

— Ik kom om vier uur terug, zei hij tegen zijn vrouw.

— Ja. Haast u, want het is hoog tijd voor de tram.

Op een drafje liep mijnheer dan naar de halte, waar hij juist op tijd kwam, om in de tram te stappen.

— Mijnheer Janssens, hoe gaat het met u? vroeg een medereiziger.

— O, mijnheer Verdyck, wat is het lang geleden, dat ik u gezien heb! riep Janssens uit, die hier een kennis ontmoette.

Weldra waren ze in een gesprek gewikkeld.

— Wat zegt ge van die poging tot inbraak bij onze vroegeren makker Wouters? vroeg Janssens.

— Schandelijk! Jammer dat men nog geen spoor van de daders heeft.

— Het zullen toch maar bangeriken geweest zijn, want bij het eerste schot sloegen ze op de vlucht.

Ze spraken daar wat over door

— Mijnheer Janssens, zonder dat het mij natuurlijk aangaat, vind ik toch dat ge uw zoon Pieter vroeg de herberg laat bezoeken, zei mijnheer Verdyck toen. En weet ge, dat hij te Leuven altijd in raar gezelschap is? vervolgde hij.

— Mijn zoon in de herberg? vroeg Janssens heel verwonderd. Maar, mijnheer Verdyck, ge moet toch mis zijn. Mijn zoon komt daar nooit of tenzij om wat te eten.

— Mis zijn? Wel neen. Denkt ge dat ik uw Pieter niet ken? Dinsdags en Vrijdags is hij meermaals in een herberg op de markt. Ik ben er zeker van, dat het uw zoon is.

— Dinsdags en Vrijdags! Juist de dagen dat hij weg is, dacht Janssens. Zou Pieter mij bedriegen? vroeg hij zich verschrikt af.

— Mijnheer Verdyck, ik geloof u, en het eerste wat ik doe te Leuven is inlichtingen nemen. Ik ben er zeer verwonderd over. sprak hij.

— Mijnheer Janssens, nog eens, het is niet dat ik me met uw zaken wil bemoeien, maar, ik dacht wel dat ge het niet zoudt weten. En als vriend wil ik u toch waarschuwen.

— Ik dank u, want ik weet hoe vlug een jongen op den slechten weg kan geraken.

Mijnheer Janssens, die de school kende, waar de avondlessen gegeven werden, ging er recht naar toe.

Met bevend hart kwam hij op het bureel van den bestuurder.

— Mijnheer, ik kom u vragen of mijn zoon, Pieter Janssens, de avondlessen nog volgt? sprak de vader.

— Pieter Janssens? herhaalde de bestuurder. Ik zal eens in het afwezigheidsboek kijken.

Hij bladerde een poosje in een groot boek en zei dan:

— Janssens blijft al drie weken weg. We meenden dat hij ziek was.

In dien tijd werden er nog geen afwezigheidskaarten verzonden.

— Neen, ziek is hij niet, zei de vader. Mijn zoon heeft me bedrogen en ik zal hem streng straffen. Mijnheer, ik bied u ook mijn veront-

schuldigheden aan over de handelwijze van mijn zoon...

Verontwaardigd ging mijnheer Janssens heen. Hij wilde Pieter niet van de dagschool roepen.

— Ik zal hem van avond wel hebben, zei hij bij zich zelf. Zijn ouders zoo bedriegen...

De vader was ook zeer bedroefd

— — — — —
Pieter kwam 's avonds van de tramstatie. Het was al donker. Hij spoedde zich naar huis. Van de poging tot inbraak had hij niets meer gehoord, waar hij natuurlijk blij om was.

Pieter verschrok, toen hij zijn moeder met betraand gezicht zag zitten, en vader uitriep:

— Ha, daar is de bedrieger!

Pieter had wel door den grond kunnen zakken van schaamte.

Vader schoot geweldig uit, want al zijn verontwaardiging laaide weer op.

— Ha, mijnheer wilde avondlessen nemen! Hij was zwak in de wetenschappen. En wij meenden, dat hij het ernstig meende met zijn studie... In drie weken zijt ge niet meer op die lessen geweest. Waar bleeft ge dan 's avonds? Laat eens hooren, welke leugens ge nu weer kunt verzinnen.

— Ik ging naar een club, stamelde Pieter.

— Welk een club?

— Van eenige vrienden...

— En wat voerdet gij daar uit?

— Het was een club... vader... een club van eenige vrienden...

— Stotter zoo niet! Vindt ge niet rap genoeg een leugen uit? Ik zal het u zelf zeggen... het was een club van drinkers... En gij wildet daar bij zijn...

— Ik ben nooit dronken geweest...

— Het was dom van mij om niet na te gaan, wie de vriend was, bij wien ge logeerdet... Ik had te veel vertrouwen in u... En het geld voor de lessen was geld voor drank... Bah, hoe min hebt ge u gedragen!

— O, Pieter, hoe kondt ge dat doen! kloeg moeder.

De zoon moest nu meer vertellen over die avondjes te Leuven, maar over de poging tot diefstal zweeg hij.

— We zullen andere maatregelen nemen, zei vader. Volgende week stuur ik u naar een strenge kostschool. Daar zullen ze u afleeren te bedriegen.

— Vader, dat niet! smeekte Pieter. Ze hebben me omgepraat, en ik durfde niet weigeren. En ik ben toch ook geen klein kind meer...

— Neen, ge zijt een groot man, een held! Ga naar uw kamer! Uw verderen uitleg wil ik niet hooren!

Wat betreurde Pieter nu zijn ongehoorzaamheid. Als een wanhopige ging hij naar zijn kamer. Naar een kostschool! Hij kon er niet aan denken.

— Ik wil er niet heen! zei hij.

Een oogenblik later kwam zijn moeder naar boven.

— Pieter, hoe kondt ge ons zoo bedriegen? sprak ze. Dat had ik toch van u niet verwacht. O, wat doet ge vader en mij veel verdriet aan!

— Moeder, zei hij, ik heb er zoo veel spijt van, maar stuur me toch niet naar een kostschool.

— Jongen, vader heeft het besloten, en ge weet wanneer hij een voornemen heeft, is hij er niet van af te brengen. En het zal u goed doen ook. Ik ben het met vader eens. Ge hebt ons erg ongerust gemaakt.

Plots kwam vader ook naar boven.

— Vrouw, laat hem alleen, dat hij kan nadenken over zijn schandelijk gedrag! riep hij kwaad uit.

Zuchtend verliet moeder de kamer. Wat zou er nog gebeuren?

— Vader is verbitterd, dacht Pieter. Gelukkig nog, dat hij niets van dien diefstal weet! Had ik maar niet naar Jules geluisterd. Maar ik word ook als een kleinen jongen behandeld.

VII.

Eenige dagen waren verloopen.

Pieter had niet meer naar Leuven mogen gaan. Nog twee dagen en mijnheer Janssens zou zijn

zoon naar de kostschool doen. Het viel hem ook wel hard, maar hij zou de zaak toch doordrijven, alhoewel zijn vrouw nog ten beste voor Pieter gesproken had. Pieter zelf kon er niet aan denken. Hij vond zijn vader harteloos. Hij wond zich zelf op. Het berouw was al verzwakt. De jongen luisterde naar booze, inwendige stemmen.

Weer zat hij op zijn kamer.

— Vader en moeder denken zeker, dat ik altijd aan hun kinderachtige bevelen zal voldoen. Als ik twintig jaar ben, zal ik ook nog niet alleen mogen uitgaan, bromde hij.

De kostschool, was nu toch het akeligste wat bestond. Altijd moeten studeeren, nooit eens mogen uitgaan. Bij deze gedachte werd hij wanhopig. En booze plannen rezen op.

— Als ik eens wegliep, en maar na een paar dagen terug kwam! Vader zou dan wel blij zijn dat ik terecht was, en alles vergeven, dacht hij.

Maar daarvoor kende hij zijn vader te goed. Neen, nog veel strenger zou deze zijn.

— Naar die school, ik wil het niet! mompelde hij.

Nog lang peinsde Pieter, maar kwam tot geen besluit.

Den volgenden dag, bij zijn ontwaken, lag hij weer te denken, hoe hij het toch voorkomen kon om naar die school te gaan.

Wegloopen! Maar waar zou hij heen gaan?

Doch het was het eenig middel, want anders zou hij morgen weg moeten.

— Wat moet ik doen? vroeg hij zich af. Ik vlucht toch, mompelde hij. Nog liever dan naar de kostschool te gaan. Ik heb ook nog wat geld, en ik zal dan wel ergens werk zoeken. Later zal mijn vader erkennen, dat hij veel te streng geweest is.

Zijn besluit was genomen. Hij zou eens laten zien, dat hij geen kleine jongen meer was.

Zachtjes ging hij dan naar beneden, en nam zijn spaarpot uit de kast weg.

— Eerst eens tellen hoeveel ik heb dacht hij. Boven op de kamer deed hij dat.

— Honderd vijftig frank... Dat valt nog mee, zei hij. Ik kan een flink eind met den trein reizen.

Hij begon nu zijn vlucht te regelen.

— Vanavond kruip ik door het venster op den boom, die voor den gevel staat. Zoo geraak ik beneden. Ik heb dan een heelen nacht voor me. Ik kom wel te Brussel, en dan zal ik zien wat me te doen staat.

Pieter ging zijn spaarpot terug op zijn plaats zetten want zijn ouders mochten niets vermoeden. Hij drentelde wat rond, maar weldra riep zijn vader hem.

— Pieter, nu moet ik u eens ernstig spreken, zei hij. Morgen gaat ge naar de kostschool. Ik

durf hopen, dat ge daar uw schuld zult beseffen en zult zeggen: «Ik heb misdaan». Het is voor mij en uw moeder ook niet prettig, dat we u om zulk een reden moeten wegzenden. Het is echter om uw bestwil. Alleen durf ik u niet meer laten, want ge zoudt op den slechten weg zijn, voor ge het zelf weet.

— Vader, smeekte Pieter, die nu toch onder den indruk was, als ik u nu beloof nooit meer ongehoorzaam te zijn en altijd mijn best te doen, laat me dan thuis.

— Neen, dat niet. Alles is geregeld, en naar die school zult ge gaan.

— Zoo een vader gehoorzaam ik niet, mompelde hij kwaad. Maar morgen is de vogel gevlogen, en zullen ze een ander gezicht trekken.

Gansch den dag was hij toch in spanning. Hij regelde alles voor zijn vlucht, zocht wat ondergoed bijeen en bond dit in een pak.

— Dat het nu maar vlug avond ware, wenschte hij.

Bij het avondmaal begon vader nog eens over de reis van morgen naar de kostschool.

Pieter lachte in zijn eigen en dacht:

— Het is toch allemaal vruchteloos, beste vader!

— Jongen, wees altijd eerlijk en braaf, vermaande moeder. Dan kunt ge binnen 2 jaar die school weer verlaten en voort studeeren.

— Twee jaar! dacht Pieter. Nooit zou ik het zoo lang uithouden! Geen twee weken.

Hij was blij, dat het maal afgeloopen was.

Gansch den avond door bleef hij in spanning. Eindelijk was het tijd geworden om naar bed te gaan.

Pieter wenschte zijn ouders goeden nacht. De gedachte, dat het voor de laatste maal zou zijn, ontroerde hem toch even.

Toen hij op zijn kamer was liet hij zich zuchtend op zijn bed vallen.

— Wat kan ik anders doen om aan die school te ontsnappen? dacht hij.

Wat later hoorde hij zijn ouders ook naar bed gaan.

Pieter keek nog eens hoe hij gemakkelijk uit het venster kon komen. Dan wachtte hij kalm den tijd af. Eindelijk sloeg de klok één uur.

— Nu moet ik gaan, zuchtte hij.

Hij nam het geld uit zijn spaarpot, die hij daar straks weer mede genomen had, en maakte zijn pakje. Nog even scheen hij te aarzelen. Op dit oogenblik beseftte hij wel zijn daad. Welke avonturen zou hij tegemoet gaan? Maar als hij aan de kostschool dacht, scheen alle bezorgdheid overwonnen.

Heel voorzichtig kroop hij door het venster, klemde zich aan een boomstam vast, en kon zich

alzoop den grond laten zakken. Niets stoorde zijn vlucht, en stil verliet hij het ouderlijk huis. Vol moed stapte hij den steenweg op.

VIII.

Mijnheer Janssens was den volgenden dag al vroeg op. Hij zou zijn zoon ook liever thuis houden, maar toch bleef hij bij zijn besluit.

— Wat blijft Pieter lang boven! zei hij tegen zijn vrouw.

— Och, hij zal zeker nog wat in te pakken hebben, meende moeder.

— Ja, maar ik zal hem nu toch maar roepen.

Vader ging naar boven en klopte op de deur van Pieters slaapkamer. Natuurlijk kreeg hij geen antwoord.

— Wat is hij lui vandaag! dacht vader.

Hij stapte de kamer binnen en was niet weinig verbaasd toen deze ledig was.

— Wat is dat nu? stamelde hij verbaasd. Het venster open, het bed onbeslapen, zou mijn zoon gevlucht zijn?

Hij keek de kamer rond, en toen hij den ledigen spaarpot bemerkte, was alle twijfel weg. Pieter gevlucht! Hij kon het nog niet goed gelooven. Haastig liep hij naar beneden.

— O, vrouw, nu is Pieter gevlucht! riep hij uit.

Moeder schrok geweldig, en zei half schreiend:

— Het kan niet waar zijn!

— Er is geen twijfel mogelijk, zei de heer Janssens. Het bed is onbeslapen en zijn spaarpot is ledig.

— O, man, dan moet gij onmiddellijk de politie waarschuwen, want Pieter kan nog niet ver weg zijn.

De uitdrukking op vaders gezicht veranderde heelemaal.

— De politie waarschuwen? Neen, dat niet. Iedereen zou over ons babbelen, en daar bedank ik voor.

Moeder sprong nu recht en zei heftig:

— Gij geeft meer om de spot van de menschen dan om uw zoon.

Maar vader wilde nu niet luisteren. Hij beweerde, dat Pieter wel binnen een paar dagen zou terug zijn.

Marie kwam binnen. Ze had het dagblad in de hand.

— O, vader en moeder, hier staat in, dat Jules, die vriend van Pieter, aangehouden is voor de poging tot diefstal bij mijnheer Wouters, sprak het meisje. En hij beweert dat Pieter er dien nacht ook bij was. Er staat zekere X... van Rooshem... Dat moet Pieter zijn...

Vader en moeder lazen het bericht.

— O, zeker is onze zoon daar bij geweest! kreunde vader. Dat heeft hij verzwegen. Nu weten we, waarom hij gevlucht is. Wat zullen we nog beleven!

Nog zwaarder was het verdriet van de ouders en van Marie.

— De politie zal hem terug brengen, maar niet naar huis, doch naar de gevangenis! vreesde de heer Janssens.

Eenige uren later kwam er een heer van Leuven. Hij behoorde tot het gerecht en deelde mee, dat Pieter door zijn kamaraden verklapt was. Mijnheer Janssens vertelde, dat zijn zoon de vlucht had genomen.

— O, dat hij nu maar weg blijft, zei vader verbitterd.

Pieter was in dien nacht tot Brussel geraakt. In een herberg ontbeet hij. Onder het eten zag hij een dagblad in. En daar las hij ook het bericht van de aanhouding.

— Jules heeft me verklapt. Hij zal niet zeggen, dat ik geweigerd had mee te doen. O, ik moet uit het land! besloot de knaap.

Angstig steeg hij in den trein naar Frankrijk.

— — — — —

Pieter werd niet ontdekt. Na allerlei avonturen stond hij op jaarmarkten en kermissen in Frankrijk met een loterijkraam. Hoe het verder met hem verliep, vertellen we in het volgend boekje.

Lees Nr. 393:

« DE VLUCHT VAN DE KERMIS ».